קולנוע

הוליבוד
המצרי'ה הישראלית

מחברת יוניייד ארטיסט נתקבלה הידיעה הבאה: „זיוה שפיר, יפהפיה חומת-שער ובת 21 • מישראל, הושאלה לחברת בל איר כדי לככב בסרט קילת פרעה. זיוה, המגלמת לידה אקזוטית בסרט־המתח, פותחת בזה את הקאריירה שלה כשלצידה מופיע השחקן מארק דאנה.

„השחקנית הצעירה, המכונה לעתים אווה גארדנר של ישראל שירתה שנתיים בצבא ה־ישראלי, ביחידת בידור. ב־1954 נבחרה ל־מלכת היין, זכתה בטיול לארצות־הברית. אחר חזדה ישראלה היתה לכוכב-במה. היא נתגלתה בהוליבוד בעת שידור טלביזיה."

קטן בגדול או גדול בקטן. לכאורה, נראית השתתפותה של זיוה בסרט — המבטיח להיות תפוקה זולה מן הסוג הנמוך ביותר, מכוונת בעיקר לבתי קולנוע בית־העמים ש־בערי־השדה האמריקאיות — כתחילתה של קאריירה. האמת היא אחרת: רוב השחקניות המתחילות בסרטים כאלה, נקברות בהם, אינן

כוכבת שפיר
מוטב קטן בגדול

זוכות לתפקידים של ממש. התחלה רצינית יותר היתה דווקה תפקיד קטן בסרט גדול, לא תפקיד גדול בסרט חסר כל ערך.

סרטים
תולדותיה של זמרת

המנגינה שנפסקה (מטרו־גולדווין־מאיר, ארצות־הברית), היא השירה הבוקעת מגרונה של זמרת איפרה מרגרט לורנס, ה־נפסקת משהיא נתקפת שיתוק ילדים, בהיותה במרומי קריירה מזהירה.

הודות למסירותו של בעלה (גלן פורד) חוזרת הזמרת לחיים פוריים ואופראיים, ל־אחר שנות יאוש וכמה נסיונות התאבדות.

הסרט מבוסס על האוטוביאוגרפיה של ה־זמרת: סדרת מאורעות לא מיוחדים במינם — ברירתה מן הבית בערבה האוסטרלית, הצלחה באופרה במונטה־קרלו אחר בפאריז וניו־יורק — סיפור שיגרתי למדי, אבל לא מתוח בסרט יתר על המידה הטובה, רצוף כמה ו־כמה קטעי אופרה מצוינים.

הרבה טמפרמנט. הצופה הישראלי יוכל לשמוע (ולראות), זו הפעם הראשונה זה שנים, ביצוע יצירות ריכארד וואגנריות בפרהסיה••. קטעים אלה הם גולת הכותרת של סרט שרמתו המוסקלית, אף על פי ש־המבחר הוא רגיל ופופולארי מדי, גבוהה.

בתפקיד זמרת לורנס אין נדרשת אלינור פרקר לעשות הרבה יותר מאשר תנועות אופראיות (הקול הבוקע מגרונה שייך לזמרת לורנס האמיתית), להפעיל את הטמפרמנט שלה. יש לה הרבה מזה.

אהבה למרות המסך

מערב הוא מערב
ומזרח מזרח
והשנים לעולם
לא ייפגשו. (קיפלינג)

אינטרמצו מסוכן (ארתור רנק, בריטניה), הוא סיפור אקטואלי ביותר: אודות אמריקאי, פקיד שגרירותי בלונדון, המתאהב בבתו של שגריר מדינה קומוניסטית. על עלילה מצוינת בנה במאי אנתוני אסקוית סרט איטי, רומנטי, לעתים יתר על המידה הטובה, שרק לסרוגין הוא עשוי לעניין.

בתפקיד המאהבים הצעירים (זה גם שמו האנגלי של הסרט) מופיעים דויד נייט ואודיל ורסואה •, הנפגשים לראשונה בהצגת בלט, לצלילי אגם הברבורים של צ'ייקובסקי. צלי־לים מתקתקים עוקבים אחר השתלשלות ה־עלילה בעקשנות רגשנית.

פתרון אחר. כן מעורב בפרשה גם תי־אודור (מאיר) ביקל, לשעבר שחקן הקאמרי, בתפקיד של קצין־בטחון של השג־רירות הקומוניסטית, החושד במאהבת הצעירה שהיא מעבירה ידיעות סו־דיות לאויב. מאידך עוקבים אנשי הבולשת האנגלים והאמריקאים אחרי מאהב נייט, מ־אלצים אותו לנתק — זמנית — את יחסיו הלא דיפלומטים עם בחירת לבו.

לסרט מעין זה מתבקש סוף דיפלומטי או עצוב. המחברים בחרו באפשרות הראשונה: המאהבים הצעירים נופלים זה בזרועות זו בלבו של הים הגדול, שאינו שייך, לפי החוק, לא למערב ולא למזרח. כמובן, יכול היה להיות פתרון נוסף: הגירה לישראל.

קצת דומה

עבדי החמא (איטליה) נותן לצופה תמו־רה מלאה עבור כספו. אולי תמורה מלאה מדי: רכבת מתהפכת בעשן, דם ודמעות; מקום שמטעמי עדינות נקרא „בית בעל שם רע"; בית־יתומים, בתי־חרושת רועשים, נ־סיון לרצח. כמובן, גם סילבאנה פאמפאני־ני, במלוא הדר חיטוביה.

אלא שהעיגולים אינם מיישרים את הזוויות החדות שבמשחק הסניורינה רחבת הלב וה־מידות הנכונות, במקומות הנכונים.

עבדי החמא הוא סיפורה של סילבאנה, פרו־צה אשר, בעצם, רק רצון הבמאי כפה עליה את גורלה המר. היא מתיידדת עם יתומה צעירה וכדי לאמץ אותה לבתה, חוזרת ל־מוטב. הילדה, כיאה לילדה מלו־ריאליסטית מתוצרת צ'ינה־צ'יטה, כמעט אינה מכירה טו־בה לירידה הטובה.

עלילה המזכירה להפליא עלילות רבות ש־קדמו לה מאיטליה. גם השפה אותה שפה. הפרצופים קצת שונים — אבל איש אינו שם לב אליהם במיוחד.

בקצרה

מעשה במונית. ספורים ישראלים, מושתתים על מונית ישנה ובדיחות ישנות עוד יותר. מדבר עברית, אך לא תמיד בקצב אחד עם שפתי השחקנים.

תמימים בפאריז. שבעה אנגלים בפא־ריז ומה שקורה להם. שמח. אליסטייר סים.

חכך שאת כזאת... לא כל כך, ב־עצם; היא: סופיה לורן.

פיקניק. אהבה בסגנון אמריקאי: האשה מחזרת אחרי הגבר; הגבר חושף חזה, נוהג כבהמה. קים נובאק, ויליאם הולדן.

זמנים מודרניים. מחאתו הטראגי־קומית של צ'רלי צ'פלין נגד עולם מכונות ולבבות פלדה. פולט גודרד.

• אחותה של מארינה (לפני המבול) וולאדי.

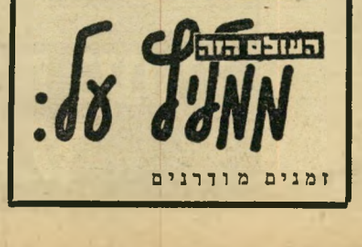

מדינת ישראל
משרד הבטחון

ביה"ס הריאלי העברי
ב ח י פ ה

פנימיה צבאית

ע"ש **אהרן בירם** ז"ל

המועמדים למחזור החדש (שנת־לימודים תשי"ז) של הפנימיה הצבאית יכולים להגיש את בקשותיהם עד יום **30 באפריל 1956** באחד מהמקומות הרשומים מטה:

בלשכות הגיוס המחוזיות
בת"איפו — יפו, רח' 303 מס' 1 (ע"י קולנוע „נגה")
בירושלים — רח' בית־לחם פנת עמק הרפאים
ב ח י פ ה — רחוב י. ל. פרץ 32
בטבריה — רחוב נצרת מול העיריה
בבאר־שבע — כביש ראשי
ובבית הספר הריאלי העברי — **חיפה.**

מכתבים לרוני

אני חושבת שהמלה הגמישה ביותר שאני מכירה, היא „סימפטי". כל פעם שבחור או בחורה רוצים להביע דעה על בן/בת זוגו שאיננו מקסים במיוחד, הוא משתמש במונח „סימפטי". היא לא יפה, אבל היא סימפטית... אומרים הם.

באמת, מה היינו עושים בלעדי המונה הזה?

בדי רכיזות

(965/882) אומר לי שלא איכפת לו אם אכבול במקצת ויהיה עלי לטפל במכתבו, במקום להעתיקו ולחסוך לעצמי זמן ועבודה. למרות שיש לו חוש הומור, אומר הוא, אין לו כל חשק לכתוב אלי מכתב משעשע. ואף על פי כן היה מכתבו מעניין ביותר, ואני במחשה שמכתבו אל חברתו־לעט המיר עדת יהיו מעניינים עוד יותר. קשה להאמין עליו שהוא רק בן 18 ותשעה חודשים.

מכתבו יהיו כופנים אל נערה משכילה ומעניינת. אין הוא מעוניין בקריאת רכילות אוילית או סתם קשקוש. לא איכפת לו אם תהיה יפהפיה או מכוערת. כל מה שהוא מעוניין (לפי שעה) הם מכתבים, לא פניה.

21 ובלונדי

אופייני לסוג המכתבים שאני חורקת את שני כל פעם שאני נתקלת בהם — והם רבים מאד — הוא זה של (965/883). הכותב שהוא רוצה להתכתב עם „נערה חיפאית בגיל 17—20 בגובה עד 168 ס"מ שתאהב ריקו־דים סלוניים, עממיים, טיולים, ביקורים בקול־נוע וכד'". הוא בלונדי בן 21.

כל כך הם היום, שאני מתעצלת לשנות משהו ממכתבו.

מכתבים מרותי

אולי כדי לשחד אותי במקצת, כותבת (965/884) ש(א) שמה נם כן רותי, (ב) ש„אני תמיד מניעה בראש וראשונה למדורך לפני שאני מתחילה בשאר החומר בעתון... היית נותנת תשובות פקחיות, ואני נהנית ממדורך הנחמד."

אחרי הקדמה מחניפה כל־כך לאנו שלי, היא מספרת לי שבעצם היא נערה ביישנית, בת 22, שלא מצאה עד היום את החברה המתאימה לה. היא אוהבת לספר על הספרים האחרונים שקראה — והם רבים כנראה — על מוסיקה ושיולים.

צעיר בן 28—24 הסבור שיוכל לעניין אותה במכתביו, ימצא בה עין עוקבת. אם יעלה פעם על דעתו לרצות לפגוש אותה, היא מצהירה, „כדי לא להיות נדושה" שאין הוא חייב להיות יפהפה, מספיק שיהיה „סימפטי".

•

רינה. קשה לך להתבטא לפעמים בחב־רה? מה זה חשוב? אשה שותקת הרימי אוצר ממש.

צביקה. נחמד מצדך שאתה אומר לי מלים חביבות ומכנה אותי בשמות חיבה, אולם קשה לי, בכל זאת, לקבל את מכתבך הקטן ברצינות. אינך כועס עלי אני מקווה?

חנה־לה. הכל עלול לקרות באהבה. קורה שאנו אוהבים בשעה שאיננו נאה־בים, שאנו נאהבים ואיננו אוהבים, אפילו שאנו אוהבים ונאהבים. לאיזה מן המק־רים משתייכת את?

חיים. אני באמת מקבלת את אותם המכתבים.